

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

29 ianuarie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Boico Victor,

Judecători – Cobzac Elena, Vascan Nina,

a examinat, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Bobeica Vasile în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 martie 2019 și sentinței Judecătorei Căușeni din 11 aprilie 2013, în cauza penală în privința lui

*Cojocari Boris xxxxx, născut la
xxxxxxxxxx, originar din xxxxxxxxxxxx.*

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță:

08.10.2007– 11.04.2013

instanța de apel:

03.05.2013 – 09.04.2014

11.11.2014-02.04.2015

07.04.2016-16.11.2016

18.08.2017-05.12.2017

17.07.2018-25.03.2019

instanța de recurs:

03.07.2014 – 21.10.2014

02.10.2015-01.03.2016

09.02.2017-27.06.2017

28.02.2018-05.06.2018

13.06.2019-29.01.2020

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală, legal executată.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Căușeni din 11 aprilie 2013, Cojocari Boris a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 10 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a desfășura activitatea de întreprinzător legată de organizarea migrațiunii pe un termen de 3 ani.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, Cojocari Boris, la începutul lunii august 2006, aflându-se în mun. Chișinău, urmărind scopul traficului de ființe umane în scopul exploatării sexuale, în urma înțelegerii prealabile și împreună cu xxxxxx, și alte două persoane în privința cărora procedura a fost disjunsă, prin înșelăciune și abuz de poziție de vulnerabilitate, sub pretextul angajării în calitate de croitoreasă la o fabrică, i-au propus lui xxxxxx să plece în Turcia la câștig.

Cojocari Boris a organizat transportarea ultimei în Turcia, suportând cheltuielile pentru procurarea biletului de călătorie avia. Ajungând în or. Istanbul, Turcia, xxxxxx a fost întâlnită de celelalte două persoane, care i-au confiscat documentele, au adăpostit-o într-un apartament, unde ea a fost exploatată sexual timp de 5 luni.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpatul Cojocari Boris, prin care a solicitat admiterea apelului și casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care acesta să fie achitat, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de el.

3.1 În motivarea cererii de apel, inculpatul a invocat că:

- prima instanță nu a analizat probele administrate de partea apărării selectate din cauza penală disjunsă în privința lui xxxxxxxxxxxx, învinuit de săvârșirea aceleiași infracțiuni, făcând referire la declarațiile părții vătămate xxxxxxxxxxxx și a proceselor-verbale de recunoaștere a persoanei semnate de aceasta, conform cărora ultima nu l-a recunoscut nici real, nici după fotografii;

- la baza sentinței de condamnare au fost puse declarațiile părții vătămate depuse la urmărirea penală, deși aceasta în cadrul cercetării judecătorești nu a fost audiată. Consideră că instanța era obligată să audieze partea vătămată, deoarece declarațiile acesteia la diferite etape erau divergente, însă instanța a respins demersul apărării privind citarea și audierea victimei, fără nici o motivare;

- victima nu a indicat că Cojocari Boris este persoana care a traficat-o în Turcia, indicând doar asupra lui xxxxxxxxxxxx și a persoanelor „Stas”, „Valeriu” și „Larisa”;

- a invocat că, instanța urma să constate acțiunile concrete săvârșite de inculpat și să le indice în sentința, or, în acțiunile pretinse a fi săvârșite de către numitul „Valeriu/Boris” nu persistă elementele de recrutare, transportare, transfer, adăpostire sau primirea unei persoane;

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 09 aprilie 2014, apelul a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței.

5. Decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 09 aprilie 2014 a fost atacată cu recurs ordinar avocatul Bobeica Vasile în numele inculpatului, care invocând temeiul prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea hotărârilor judecătorești, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare, indicând că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

În susținerea recursului ordinar, avocatul a menționat că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apel. Partea vătămată nu a fost audiată în cadrul cercetărilor judecătorești, iar declarațiile depuse de aceasta la etapa urmăririi penale fiind contradictorii.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 21 octombrie 2014, a fost admis recursul ordinar, casată total decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei de către Curtea de Apel Chișinău.

6.1 În motivarea soluției instanța de recurs a constatat că prima instanță nu a respectat prevederile art. 384 alin. (3), 385 alin. (1) pct. 1)-4) și 394 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală. Astfel, în pofida prescripțiilor legale, potrivit descriptivului sentinței, prima instanță doar a trecut în revistă probele administrate pe caz, însă nu a apreciat separat fiecare probă, inclusiv declarațiile inculpatului, a părții vătămate care sunt contradictorii la diferite etape ale procesului penal, a martorilor XXXXXXXXXXXX și XXXXXXXXXXXX, probele scrise din dosarul penal al ultimului, inclusiv cu circumstanțele de fapt și de drept incriminate inculpatului în rechizitoriu, nu a indicat motivele pentru care a respins probele apărării și a respins printr-o încheiere protocolară demersul apărării privind audierea nemijlocită a părții vătămate în ședința de judecată, pentru a înlătura divergențele conținute în declarațiile acesteia, însă fără nici o motivare, absolut neîntemeiat.

Instanța de recurs a conchis că prima instanță nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile legale, adoptând o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

La fel, instanța de apel nu a respectat prevederile art. 414, 417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, deoarece menținând o sentință ilegală și neîntemeiată, nu a reacționat asupra erorilor de drept comise de instanța de fond, precum nu a analizat și apreciat în nici un fel, probele scrise prezentate suplimentar în apel, care în viziunea apărătorului, dezvinovățesc inculpatul, nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apelul declarat, întemeindu-și concluziile pe probele neverificate în ședința de judecată a instanței de apel, neconsemnate în procesul-verbal.

Totodată, instanța de apel a încălcat prevederile art. 6 paragraful 1, 2

din CEDO și art. 19 alin. (1), 24 alin. (4), art. 30-31 Cod de procedură penală, referitor la compunerea completelor de judecată.

7. Rejudecând cauza, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 aprilie 2015, a fost admis apelul declarat de inculpat, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Cojocari Boris a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

7.1 Instanța de apel a conchis că prima instanță incorect și neîntemeiat a adoptat o sentință de condamnare în privința lui Cojocari Boris.

Astfel, atât organul de urmărire penală, cât și acuzatorul de stat nu au prezentat probe concludente, care să confirme că anume inculpatul a organizat transportarea părții vătămate XXXXXXXXXXXX peste hotarele țării în scop de exploatare sexuală.

8. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul, care în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia și menținerea sentinței.

9. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 01 martie 2016, a fost admis recursul ordinar, casată total decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

9.1 Instanța de recurs a constatat că deși în conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată din instanța de apel este indicat că instanța la solicitarea procurorului, a verificat suplimentar unele probe, aceasta în decizie, nu s-a pronunțat asupra acestor probe decisive ale acuzării, menționând doar că „sentința de condamnare în privința lui Cojocari Boris se bazează pe declarațiile părții vătămate XXXXXXXXXXXX, care urmează a fi apreciate critic, deoarece pe parcursul examinării cauzei, ultima a dat declarații contradictorii”, dar fără a fi indica contradicțiile esențiale în decizie, încălcând astfel principiul contradictorialității, reglementat în art. 24 Cod de procedură penală.

Totodată, contrar prevederilor art. art. 100-101 Cod de procedură penală, instanța de apel nu a apreciat în mod separat fiecare probă administrată la cauza penală, fără a se expune asupra faptului dacă probele menționate sunt admisibile sau inadmisibile, nefiind coroborate cu restul probelor.

10. Rejudecând cauza, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 noiembrie 2016, a fost admis apelul inculpatului, inclusiv

din oficiu, în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Cojocari Boris a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

10.1 Instanța de apel a conchis că probele prezentate în sprijinul învinuirii menționate în sentință, nu dovedesc vinovăția lui Cojocari Boris în săvârșirea infracțiunii imputate.

11. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar **procurorul**, care în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea hotărârii contestate cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului a menționat că instanța de apel nu a analizat toate probele administrate la dosar atât cele care incriminează vinovăția inculpatului, cât și cele ce-l dezvinovățesc și fără a le aprecia la justa lor valoare.

12. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 27 iunie 2017, a fost admis recursul, casată decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

12.1 În argumentarea deciziei pronunțate, instanța de recurs a statuat, că instanța de apel a casat sentința primei instanțe, prin care Cojocari Boris a fost condamnat în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal și, în urma rejudecării cauzei, a fost adoptată o nouă hotărâre de achitare, *din motiv că fapta nu a fost comisă de inculpat*, însă în partea descriptivă a deciziei descriind circumstanțele cauzei și motivele pentru care a respins probele aduse în sprijinul acuzării, a enunțat temeiul pentru achitarea inculpatului, *că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii* (f.d.172, vol. III).

Totodată, instanța de recurs a evidențiat că, instanța de apel eronat a constatat că partea vătămată XXXXXXXXXXXX nu a indicat că Cojocari Boris este persoana care a contribuit la plecarea ei în Turcia, indicând doar asupra lui XXXXXXXXXXXX și persoanelor „Stas”, „Valera” și „Larisa”.

În acest context, instanța de recurs a menționat, că la urmărirea penală între partea vătămată și inculpat a fost efectuată confruntarea, unde XXXXXXXXXXXX a confirmat faptul că a fost traficată de către Cojocari Boris.

În ședința instanței de apel partea vătămată nu a fost prezentă, însă potrivit declarațiilor acesteia depuse în cadrul urmăririi penale și citite în ședința de judecată, ultima a declarat că *s-a întâlnit cu Cojocari Boris la Chișinău prin intermediul lui XXXXXXXXXXXX. El s-a numit „Valera”* (adică Cojocari B.). Anume Cojocari Boris a închiriat apartamentul unde ea

împreună cu o fată au stat două zile, tot el i-a procurat bilet la avion din banii săi și i-a promis că ea o să plece în Turcia la lucru în calitate de croitoreasă.

Martorul XXXXXXXXXXXX a declarat că XXXXXXXXXXXX este fina lui. La rugămintea ei, a ajutat-o să plece în Turcia. El a ajutat-o să plece în Chișinău, i-a închiriat o cameră într-un apartament, a dus-o la gara feroviară, dar în Turcia ea a plecat singură. Cu Cojocari Boris el este cunoscut, a făcut cunoștință la ambasadă. Nu l-a rugat pe Cojocari Boris să-l ajute să o transporte pe XXXXXXXXXXXX în Turcia, ultima nici nu îl știa. El a fost influențat de polițiști să-l recunoască pe Cojocari Boris, care, chipurile, a traficat-o pe victimă în Turcia, ceea ce nu corespunde adevărului.

Asemenea declarații au fost depuse și de XXXXXXXXXXXX, precum că a fost impusă de polițiști să-l recunoască pe Cojocari Boris că anume el a traficat-o în Turcia.

Astfel, prima instanță corect a considerat declarațiile nominalizate mai sus de către XXXXXXXXXXXX ca neveridice, având drept scop evitarea răspunderii penale, or, atât la urmărirea penală, cât și în ședința de judecată pe cauza condamnării sale – XXXXXXXXXXXX a relatat că el numai a adus-o pe XXXXXXXXXXXX la Chișinău, iar mai departe, de ea s-a ocupat Cojocari Boris care a cazat-o, a procurat bilete și a organizat plecarea ei în Turcia. Asupra acestor depoziții instanța de apel nu s-a pronunțat în nici un mod, mai mult că le-a omis.

La materialele cauzei (f.d.46, vol. III), este anexată copia deciziei Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 24 martie 2011, din care rezultă că prin decizia Curții de Apel Cahul din 29 aprilie 2008, XXXXXXXXXXXX a fost condamnat în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, pe același episod de care este învinuit Cojocari Boris, și anume „XXXXXXXXXX având scopul săvârșirii traficului de ființe umane, prin înțelegere prealabilă, împreună cu persoanele neidentificate de către organul de urmărire penală pe nume „Valerii”, „Larisa” și „Stas” în luna august 2006, prin înșelăciune și abuz de poziție de vulnerabilitate, sub pretextul angajării la lucru în Turcia, a recrutat-o pe cet. XXXXXXXXXXXX...”, adică fiind o hotărâre irevocabilă, care are puterea lucrului judecat.

Totodată, în opinia procurorului, instanța de apel, cercetând probele prezentate de acuzare în confirmarea învinuirii înaintate inculpatului și anume: procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie de către partea vătămată XXXXXXXXXXXX, unde aceasta l-a recunoscut pe Cojocari Boris, relatând că anume el a traficat-o în Turcia, unde a fost exploatată sexual (f. d. 28-29, vol. I); procesul-verbal de recunoaștere a

persoanei după fotografie de către martorul XXXXXXXXXXXX, care l-a recunoscut pe Cojocari Boris, explicând că anume el venise cu fetele, achitând suma de 300 lei pentru gazdă (f. d. 32, vol. I); procesul-verbal de ridicare a documentelor de la partea vătămată XXXXXXXXXXXX în cadrul căruia s-a ridicat biletul avia, transferuri bănești, titlul de călătorie, ce dovedesc faptul traficului părții vătămate în Turcia; procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie de către martorul XXXXXXXXXXXX, care a declarat că la văzut pe Cojocari Boris discutând cu XXXXXXXXXXXX în luna august 2006, pe care a trimis-o la lucru peste hotare (f. d. 53, vol. I); procesele-verbale de confruntare între Cojocari Boris și partea vătămată XXXXXXXXXXXX, precum și între Cojocari Boris și XXXXXXXXXXXX, în cadrul căreia partea vătămată a confirmat faptele privind traficul ei de către Cojocari Boris în Turcia, unde a fost exploatată sexual, iar martorul XXXXXXXXXXXX a declarat că a adus-o pe victimă la Chișinău și i-a făcut cunoștință cu Cojocari Boris; transferurile bănești din Turcia pe numele lui Cojocari Boris prin intermediul sistemului de plăți „Western Union” (f. d. 66-67, vol. I), descriindu-le în decizie, nu a verificat minuțios și obiectiv fiecare probă separat sub toate aspectele, prin prisma pertinentei, concludenței, iar în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de recurs a stabilit, că deși instanța de apel a conchis că declarațiile părții vătămate XXXXXXXXXXXX nu sunt consecvente, deoarece pe parcursul urmăririi penale a depus declarații contradictorii, schimbându-le de mai multe ori, astfel acestea nu coroborează cu celelalte probe prezentate și verificate, fiind apreciate critic, totuși instanța de apel a lăsat fără justă apreciere declarațiile victimei care concret a indicat la faptul că *Cojocari Boris s-a prezentat sub numele „Valeriu”, care i-a dat bani pentru procurarea biletului și a vizei. Tot ea, a indicat că XXXXXXXXXXXX se consulta cu un oarecare bărbat adică cu „Valeriu”. Referitor la faptul că sunt careva necoincidente în declarațiile părții vătămate, aceasta nu poate influența la aprecierea critică a lor, or, a trecut o perioadă îndelungată de la momentul comiterii infracțiunii și stresul prin care a trecut victima (august 2006).*

Totodată, din procesele-verbale de audiere a părții vătămate XXXXXXXXXXXX în cauza penală în privința lui XXXXXXXXXXXX, victima permanent a indicat la implicarea lui Cojocari Boris în traficul ei. *Astfel, XXXXXXXXXXXXa declarat că banii pentru drum și bilet au fost transmiși de către Cojocari Boris, care a descris și persoana pe nume „Stas” ce o va întâlni în Turcia.*

La fel, urmează a fi luat în considerare și faptul că partea vătămată a plecat în Turcia fiind însoțită de persoana pe nume „Larisa” (aceasta fiind

Xxxxxxxxxxx), care acționa cu Cojocari Boris și a însoțit-o pe Xxxxxxxxxxx pentru a se convinge că va ajunge la destinație.

Instanța de recurs a mai remarcat, că instanța de apel rejudecând cauza, n-a respectat prevederile art. 436 alin. (2) Cod de procedură penală, care sunt obligatorii pentru instanța ce rejudecă cauza, astfel că aceasta n-a îndeplinit indicațiile instanței de recurs și, ca urmare, recursul procurorului urmează a fi admis.

13. Rejudecând cauza, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 decembrie 2017, a fost admis apelul inculpatului, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Cojocari Boris a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

13.1 În argumentarea soluției pronunțate instanța de apel a menționat, că învinuirea adusă inculpatului nu și-a găsit confirmare, or, la materialele dosarului lipsesc probe ce ar indica la faptul că fapta imputată ar fi fost comisă de Cojocari Boris.

Având în susținere prevederile art. 101 Cod de procedură penală, și cercetând înscrisurile anexate la materialele cauzei penale, instanța de apel a ajuns la concluzia, că inculpatul Cojocari Boris nu a săvârșit infracțiunea incriminată, deoarece declarațiile acestuia sunt corespunzătoare adevărului, pe parcursul întregului proces penal, atât la urmărirea penală, cât și în ședințele primei instanțe, dânsul a dat declarații consecvente, concludente, iar pe parcursul judecării cauzei n-au fost aduse careva probe pertinente, concludente, utile și veridice, care ar corobora între ele și ar demonstra că inculpatul Cojocari Boris a săvârșit fapta incriminată prevăzută de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Totodată, majoritatea absolută de probe, analizate și apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, coroborează cu declarațiile inculpatului Cojocari Boris și nu confirmă, că ultimul a săvârșit infracțiunea de trafic de ființe umane.

Instanța de apel a statuat, că prima instanță urma să pună la baza sentinței probe veridice, utile, concludente și pertinente ce ar dovedi incontestabil învinuirea adusă inculpatului Cojocari Boris și anume cu referire la faptul că acesta a avut înțelegeri prealabile cu Xxxxxxxxxxx, Xxxxxxxxxxx și o persoană pe nume Stas urmărind scopul traficului de ființe umane în scopul exploatării sexuale, or probe ce ar indica la existența unei înțelegeri prealabile la acest capitol lipsesc.

Analizând declarațiile părții vătămate XXXXXXXXXXXXconform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, instanța de apel a conchis, că acestea nu sunt consecvente, întrucât pe parcursul urmăririi penale au fost depuse declarații contradictorii, partea vătămată schimbându-și declarațiile de mai multe ori, conținutul cărora nu coroborează cu celelalte probe prezentate și verificate în cadrul cercetării judecătorești.

Instanța de apel a punctat, că prima instanță a pus la baza sentinței de condamnare o parte din declarațiile părții vătămate XXXXXXXXXXXXdate la urmărirea penală și cele din cadrul confruntării efectuate între inculpat și partea vătămată la data de 10 septembrie 2007, potrivit cărora ultima a confirmat că a fost traficată de către Cojocari Boris, acesta s-a numit Valeriu și el a închiriat apartament pentru ea împreună cu o fată timp de 2 zile și tot el i-a procurat bilet de avion din banii săi.

Prin urmare, instanța de fond s-a bazat pe aceste declarații, însă nu a luat în considerație că declarațiile părții vătămate se contrazic între ele, or de fiecare dată partea vătămată își schimba declarațiile și totodată nu a dat apreciere acestora în coraport cu celelalte probe acumulate la materialele cauzei, or, dacă din start a declarat că a fost traficată doar de către XXXXXXXXXXXX, apoi a declarat că împreună cu persoane pe nume Stas, Larisa, Valeriu, ca ulterior fiind audiată de către ofițerii de la secția de combatere a traficului de ființe umane să indice asupra persoanei pe nume Boris.

În consecință, instanța de apel a apreciat ca neveridice declarațiile părții vătămate precum că, Cojocari Boris i-a închiriat apartament pentru câteva zile și a fost transportată cu mașina de către acesta împreună cu XXXXXXXXXXXX la apartament.

Aceste declarații sunt combătute prin declarațiile martorului XXXXXXXXXXXX, proprietarul acestui apartament, care a declarat că fetele au fost aduse de către un singur bărbat, care a stat în automobil și a observat că era negricios, pe când inculpatul are părul de culoare deschisă.

Totodată, instanța de apel a apreciat critic procesul-verbal de recunoaștere a inculpatului Cojocari Boris după fotografie, de către partea vătămată XXXXXXXXXXXX(f. d. 28, vol. I).

În acest sens, a fost menționat faptul că, prin procesul-verbal de recunoaștere a persoanei pe viu din 27 iunie 2007 (f. d. 176-179, vol. II), partea vătămată XXXXXXXXXXXXnu a recunoscut nici o persoană din cele prezentate, iar potrivit declarațiilor inculpatului Cojocari Boris, „în momentul efectuării acțiunii procesuale de recunoaștere, împreună cu alte persoane au fost plasați într-o cameră, iar în alt birou după o sticlă neagră a fost

adusă o altă persoană pe care nu a văzut-o, însă a auzit că aceasta a declarat că nu cunoaște nici o persoană”.

Or, potrivit procesului-verbal de audiere a părții vătămate XXXXXXXXXXXX, aceasta a declarat că i s-au prezentat fotografiile pentru a recunoaște unele persoane, dar nu a recunoscut pe nimeni (f. d. 188, vol. II).

Mai mult, în prima instanță martorul XXXXXXXXXXXX a declarat că, „a fost influențat de polițiști să-l recunoască pe Cojocari Boris, care chipurile a traficat-o pe XXXXXXXXXXXX în Turcia, ceea ce nu corespunde adevărului, de asemenea și XXXXXXXXXXXX i-a spus că a fost impusă de polițiști să-l recunoască pe Cojocari Boris și să declare că de el a fost traficată în Turcia”.

În același mod, instanța de apel a apreciat ca impertinent procesul-verbal de recunoaștere a inculpatului Cojocari Boris după fotografie, de către martorul XXXXXXXXXXXX (f. d. 32, vol. I). Or, fiind audiat în prima instanță martorul XXXXXXXXXXXX a declarat că „nu-l cunoaște pe inculpatul Cojocari Boris, iar atunci când a dat mărturii anchetatorului a spus că nu cunoștea precis cine-i acest bărbat, însă când i-a fost prezentat spre recunoaștere după fotografie l-a recunoscut pe inculpat la indicația ofițerului de urmărire penală. Consideră că ofițerul de urmărire penală l-a influențat într-o anumită măsură să-l recunoască pe Cojocari Boris ca persoana care a închiriat de la el apartamentul, dar nu l-a amenințat” (f. d. 49-50, vol. II).

Prin urmare, instanța de apel a conchis că, prima instanță eronat și neîntemeiat a pus la baza sentinței de condamnare, procesele-verbale de recunoaștere a inculpatului Cojocari Boris după fotografie de către partea vătămată XXXXXXXXXXXX și martorii XXXXXXXXXXXX și XXXXXXXXXXXX, ținând cont că toți au declarat ulterior că au fost influențați de ofițerii de urmărire penală și au recunoscut pe Cojocari Boris la indicația acestora.

Astfel, a fost constatat, că declarațiile părții vătămate și martorilor acuzării, precum și confruntările efectuate între aceștia și inculpat, de rând cu materialele dosarului penal, nu confirmă săvârșirea de către Cojocari Boris a celor incriminate prin rechizitoriu.

Referitor la transferurile bănești din Turcia pe numele lui Cojocari Boris prin intermediul sistemului de plăți „Western Union” (f. d. 66-67, vol. I), instanța de apel a remarcat, că acestea nu confirmă complicitatea inculpatului la săvârșirea infracțiunii de trafic de ființe umane, or, atât în cadrul ședinței instanței de fond cât și a instanței de apel, inculpatul Cojocari Boris, nu a negat că a primit careva transferuri, chiar și a declarat că, a primit transferuri bănești prin intermediul sistemului de plăți „Western Union” din Turcia, în legătură cu faptul că, în perioada anilor

2000-2007 deținea două magazine cu draperii pe care le importa din Turcia, cât și exporta nuci și semințe de bostan în Turcia.

În concluzie, instanța de apel a statuat, că probele cercetate nu dovedesc vinovăția lui Cojocari Boris în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, iar sentința de condamnare adoptată de către Judecătoria Căușeni este neîntemeiată.

14. Decizia instanței de apel a fost contestată cu recurs ordinar de către procuror, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicitând casarea deciziei și menținerea sentinței.

15. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 05 iunie 2018, a fost admis recursul, casată decizia instanței de apel și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

15.1 Instanța de recurs a punctat că, instanța de apel, nu a verificat minuțios și obiectiv fiecare probă separat sub toate aspectele, prin prisma pertinentei, concludenței, iar în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, și anume: procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie de către partea vătămată XXXXXXXXXXXX, unde aceasta l-a recunoscut pe Cojocari Boris, relatând că anume el a traficat-o în Turcia, unde a fost exploatată sexual (f. d. 28-29, vol. I); procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie de către martorul XXXXXXXXXXXX, care l-a recunoscut pe Cojocari Boris, explicând că anume el venise cu fetele, achitând suma de 300 lei pentru gazdă (f. d. 32, vol. I); procesul-verbal de ridicare a documentelor de la partea vătămată XXXXXXXXXXXX în cadrul căruia s-a ridicat biletul avia, transferuri bănești, titlul de călătorie, ce dovedesc faptul traficului părții vătămate în Turcia; procesul-verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie de către martorul XXXXXXXXXXXX, care a declarat că la văzut pe Cojocari Boris discutând cu XXXXXXXXXXXX în luna august 2006, pe care a trimis-o la lucru peste hotare (f. d. 53, vol. I); procesele-verbale de confruntare între Cojocari Boris și partea vătămată XXXXXXXXXXXX, precum și între Cojocari Boris și XXXXXXXXXXXX, în cadrul căreia partea vătămată a confirmat faptele privind traficul ei de către Cojocari Boris în Turcia, unde a fost exploatată sexual, iar martorul XXXXXXXXXXXX a declarat că a adus-o pe victimă la Chișinău și i-a făcut cunoștință cu Cojocari Boris; transferurile bănești din Turcia pe numele lui Cojocari Boris prin intermediul sistemului de plăți „Western Union” (f. d. 66-67, vol. I).

Instanța de recurs a reiterat, că deși instanța de apel a apreciat critic procesele-verbale de recunoaștere a inculpatului Cojocari Boris după

fotografie de către partea vătămată XXXXXXXXXXXXXși martorii XXXXXXXXXXXX și XXXXXXXXXXXX, menționând că aceștia ulterior au declarat că au fost influențați de ofițerii de urmărire penală, totuși în decizia recurată nu a fost menționată existența cărorva cereri sau plângeri ale părții vătămate sau martorilor cu privire la acțiunile ilicite ale colaboratorilor organului de urmărire penală.

Instanța de recurs a mai reținut și faptul, că instanța de apel a omis cu desăvârșire și faptul, că la materialele cauzei (f.d.46, vol. III), este anexată copia deciziei Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 24 martie 2011, din care rezultă că prin decizia Curții de Apel Cahul din 29 aprilie 2008, XXXXXXXXXXXX a fost condamnat în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, pe același episod de care este învinuit Cojocari Boris, și anume în privința recrutării părții vătămate XXXXXXXXXXXXși transportării acesteia în Turcia în vederea exploatării sexuale comerciale, hotărâre care a devenit irevocabilă și are puterea lucrului judecat.

16. Rejudecând cauza, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău 25 martie 2019 a respins apelul inculpatului Cojocari Boris și menținută fără modificări sentința Judecătoriei Căușeni din 11 aprilie 2013.

Termenul executării pedepsei de calculat lui Cojocari Boris Ștefan din momentul reținerii, cu includerea termenului reținerii și arestului preventiv din data de 06 septembrie 2013 până la 02 aprilie 2015.

16.1. În motivarea deciziei instanța de apel a reținut că, prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Deși inculpatul Cojocari Boris vina în săvârșirea infracțiunii incriminate nu a recunoscut-o, instanța de apel a constatat că vinovăția acestuia se dovedește pe deplin prin următoarele probe acumulate la cauza penală și examinate în cadrul cercetării judecătorești: *Declarațiile părții vătămate XXXXXXXXXXXX; procesul verbal de audiere a lui XXXXXXXXXXXX din 12 iunie 2007 (f. d. 56-58, vol. I); declarațiile martorului XXXXXXXXXXXX (f. d. 40-41, vol. II); procesul verbal de audiere a martorului XXXXXXXXXXXX (f. d. 30-31, vol. I); declarațiile martorului XXXXXXXXXXXX (f. d. 49-50, vol. II); procesul verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie, în cadrul căruia, partea vătămată XXXXXXXXXXXX, l-a recunoscut pe Cojocari Boris, ca anume el a traficant-o în Turcia, unde a fost exploatată sexual; (f. d. 28-29, vol. I); proces-verbal de recunoaștere a inculpatului Cojocari Boris după fotografie de către martorul XXXXXXXXXXXX, care l-a recunoscut pe Cojocari Boris, că anume el venise cu fetele și anume el a achitat suma de 300 lei pentru gazdă (f. d. 32, vol. I);*

proces-verbal de recunoaștere a inculpatului Cojocari Boris după fotografie de către martorul XXXXXXXXXXXX (f. d. 53, vol. I); procesul verbal de confruntare din 10.09.2007, petrecut între învinuitul Cojocari Boris și partea vătămată XXXXXXXXXXXX, (f. d. 33-41, vol. I); procesul verbal de confruntare din 28.06.2007, petrecut între învinuitul Cojocari Boris și martorul XXXXXXXXXXXX; (f. d. 54, vol. I); transferurile bănești din Turcia pe numele lui Cojocari Boris prin intermediul sistemului de plăți „Western Union” (f. d. 66-67, vol. II).

Acuzatorul de stat Devder Djulieta, în cadrul examinării cauzei în instanța de apel a solicitat cercetarea suplimentară a următoarelor probe: *plângerea depusă de către cet. XXXXXXXXXXXX, din 28.02.2007, prin care a solicitat atragerea la răspundere penală a cet. XXXXXXXXXXXX, care împreună cu alte persoane au traficant-o în Turcia, unde a fost exploatată sexual (f. d. 12, vol. I); procesul-verbal de ridicare a documentelor, de la partea vătămată XXXXXXXXXXXX, în cadrul căruia, au t ridicate, ulterior recunoscute ca corpuri delictive: biletul avia, transferuri bănești, titlu de călătorie, dovedesc faptul traficului părții vătămate în Turcia, de către învinuitul Boris Cojocari (f. d. 46-47 vol. I); răspunsul parvenit de la CCCEC, prin care s-a stabilit faptul, că învinuitul Cojocari Boris, a primit diferite sume de valută străină din Turcia, din numele diferitor persoane nestabilite (f.d.68-69); procesul verbal de percheziție, din 06.09.2007, în ap.2 din casa nr.22 amplasată pe str. Unirii din or. Căușeni, la domiciliul învinuitului Cojocari Boris, în cadrul căruia au fost depistate și ridicate diferite documente, ce dovedesc faptul că învinuitul este implicat în faptele privind traficul de ființe umane în scopul exploatării sexuale; (f.d.73-74); fișa personală și revendicare pe numele lui Cojocari Boris (f. d. 76-77, vol. I); Decizia Curții Supreme de Justiție din 04 octombrie 2012 prin care Cojocari Boris a fost achitat (f. d. 193-197, vol. II); Decizia Curții Supreme de Justiție din 24.03.2011 prin care XXXXXXXXXXXX a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin.(2) lit. d) Cod penal. (f. d. 46-50, vol. III).*

Astfel, instanța de apel a considerat că, prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, dovedesc fără echivoc vinovăția inculpatului xxxxxxxxxxxx în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art.165 alin. (2) lit. d) Cod penal, potrivit elementelor constitutive: „Traficul de ființe umane, adică recrutarea, adăpostirea și transferul unei persoane, cu sau fără consimțământul acesteia, în scop de exploatare sexuală comercială, acțiuni săvârșite prin înșelăciune și abuz de poziție de vulnerabilitate, acțiuni comise de două sau mai multe persoane.”

Verificând argumentele invocate în apelul depus de către inculpatul Cojocari Boris, instanța de apel a ajuns la concluzia că, acesta este nefondat fiind combătute argumentele invocate de probele anexate și circumstanțele stabilite în cadrul cercetării judecătorești în instanța de fond și verificate în cadrul procedurii de examinare a apelului.

Instanța de apel verificând legalitatea și temeinicia sentinței atacate a considerat poziția inculpatului cu privire la achitarea sa, o poziție de apărare a acestuia, și invocarea faptului că nu au fost prezentate probe suficiente în vederea demonstrării vinovăției sale nu sunt justificate, or, la materialele cauzei penale au fost administrate suficiente probe pertinente și concludente prin care se atestă vinovăția lui Cojocari Boris în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Instanța de apel a reținut că declarațiile inculpatului, date în cadrul cercetării judecătorești cu privire la nerecunoașterea vinovăției, contravin declarațiilor părții vătămate XXXXXXXXXXXX din cadrul urmăririi penale, aceste depoziții fiind consecvente și confirmate de probele materiale cercetate în cadrul instanței de fond, care au fost verificate în cadrul ședinței instanței de apel și nu sunt careva motive de a fi apreciate critic.

Sub acest aspect instanța de apel a notat că, nu poate fi reținută poziția apelantului precum că, partea vătămată XXXXXXXXXXXX nu a indicat anume la Cojocari Boris ca persoana care a contribuit la plecarea ei în Turcia, indicând doar asupra lui XXXXXXXXXXXX și persoanelor „Stas”, „Valera”, „Larisa”. Or, în cadrul urmăririi penale între partea vătămată și inculpat a fost efectuată confruntarea, unde XXXXXXXXXXXX a confirmat faptul că a fost traficată de către Cojocari Boris. Astfel, partea vătămată în ședința de judecată nu a fost prezentă, însă potrivit declarațiilor acesteia depuse în cadrul urmăririi penale și citite în ședința de judecată, ultima a declarat că s-a întâlnit cu Cojocari Boris la Chișinău prin intermediul lui XXXXXXXXXXXX. El s-a numit „Valera” (adică Cojocari Boris.). Anume Cojocari Boris a închiriat apartamentul unde ea împreună cu o fată au stat două zile, tot el i-a procurat bilet la avion din banii săi și i-a promis că ea o să plece în Turcia la lucru în calitate de croitoreasă. Astfel, partea vătămată a indicat anume la Cojocari Boris ca fiind persoana ce a comis cele incriminate.

De asemenea, cu referire la declarațiile martorului XXXXXXXXXXXX, potrivit cărora XXXXXXXXXXXX este fina lui, la rugămintea ei, a ajutat-o să plece în Turcia. El a ajutat-o să plece în Chișinău, i-a închiriat o cameră într-un apartament, a dus-o la gara feroviară, dar în Turcia ea a plecat singură. Cu Cojocari Boris el este cunoscut, a făcut cunoștință la ambasadă. Nu l-a rugat pe Cojocari B. să-l ajute să se transporte pe XXXXXXXXXXXX în Turcia,

ultima nici nu îl știa. El a fost influențat de polițiști să-l recunoască pe Cojocari Boris, care, chipurile, a traficat-o pe victimă în Turcia, ceea ce nu corespunde adevărului. Asemenea declarații au fost depuse și de XXXXXXXXXXXX, precum că a fost impusă de polițiști să-l recunoască pe Cojocari Boris că anume el a traficat-o în Turcia.

De asemenea, instanța de apel nu a reținut, poziția martorilor XXXXXXXXXXXX și XXXXXXXXXXXX, precum că, aceștia ulterior au declarat că au fost influențați de ofițerii de urmărire penală, or, la materialele cauzei nu au fost prezentate cereri sau plângeri ale părții vătămate sau martorilor cu privire la acțiunile ilicite ale colaboratorilor organului de urmărire penală.

Instanța de apel a reținut poziția primei instanțe, potrivit căreia, declarațiile XXXXXXXXXXXX, expuse *supra* sunt neveridice, având drept scop evitarea răspunderii penale, or, atât la urmărirea penală, cât și în ședința de judecată pe cauza condamnării sale XXXXXXXXXXXX a relatat că el numai a adus-o pe XXXXXXXXXXXX la Chișinău, iar mai departe de ea s-a ocupat Cojocari Boris care a cazat-o, a procurat bilete și a organizat plecarea ei în Turcia.

Mai mult, instanța de apel a notat că, din conținutul deciziei Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 24 martie 2011, rezultă că prin decizia Curții de Apel Cahul din 29 aprilie 2008, XXXXXXXXXXXX a fost condamnat în baza art. 165 alin.(2) lit. d) Cod penal, pe același episod de care este învinuit Cojocari Boris, și anume „XXXXXXXXXXXX având scopul săvârșirii traficului de ființe umane, prin înțelegere prealabilă, împreună cu persoanele neidentificate de către organul de urmărire penală pe numele „Valerii”, „Larisa” și „Stas” în luna august 2006, prin înșelăciune și abuz de poziție de vulnerabilitate, sub pretextul angajării la lucru în Turcia, a recrutat-o pe cet. XXXXXXXXXXXX...” care fiind o hotărâre irevocabilă, are puterea lucrului judecat.

De asemenea, instanța de apel a menționat că, nu pot fi reținute alegațiile apelantului precum că, declarațiile părții vătămate Crîlova E. nu sunt consecvente, deoarece pe parcursul urmăririi penale a depus declarații contradictorii, schimbându-le de mai multe ori, astfel acestea nu coroborează cu celelalte probe prezentate și verificate și urmează a fi apreciate critic. Or, victima concret a indicat la faptul că Cojocari Boris s-a prezentat sub numele „Valeriu”, care i-a dat bani pentru procurarea biletului și a vizei. Tot ea, a indicat că XXXXXXXXXXXX se consulta cu un oarecare bărbat adică cu „Valeriu”. Referitor la faptul că sunt careva ne coincidențe în declarațiile părții vătămate, aceasta nu poate influența la

aprecierea critică a lor, or, a trecut o perioadă îndelungată de la momentul comiterii infracțiunii și stresul prin care a trecut victima (august 2006).

Totodată, din procesele-verbale de audiere a părții vătămate XXXXXXXXXXXX în cauza penală în privința lui XXXXXXXXXXXX, victima permanent a indicat la implicarea lui Cojocari Boris în traficul ei. Astfel XXXXXXXXXXXXa declarat că banii pentru drum și bilet au fost transmiși de către Cojocari Boris, care a descris și persoana pe nume „Stas” ce o va întâlni în Turcia. La fel, urmează a se ține cont de faptul că partea vătămată a plecat în Turcia fiind însoțită de persoana pe nume „Larisa” (aceasta fiind XXXXXXXXXXXX), care acționa cu Cojocari Boris și a însoțit-o pe XXXXXXXXXXXX pentru a se convinge că va ajunge la destinație.

Astfel, instanța de apel a nu a reținut argumentul avocatului și inculpatului privind achitarea sa, deoarece alegerile date poartă un caracter declarativ, nefiind probate în acest sens.

Mai mult, instanța de apel a precizat că, declarațiile părții vătămate sunt confirmate prin *procesul verbal de recunoaștere a persoanei după fotografie*, în cadrul căruia, partea vătămată XXXXXXXXXXXX, l-a recunoscut pe Cojocari Boris, că anume el a traficat-o în Turcia, unde a fost exploatată sexual; (f. d. 28-29, vol. I) și *proces-verbal de recunoaștere a inculpatului Cojocari Boris după fotografie* de către martorul XXXXXXXXXXXX, care l-a recunoscut pe Cojocari Boris, că anume el venise cu fetele și anume el a achitat suma de 300 lei pentru gazdă (f. d. 32, vol. I). Totodată, din conținutul *procesului-verbal de recunoaștere a inculpatului Cojocari Boris după fotografie* de către martorul XXXXXXXXXXXX, care a declarat că l-a văzut pe Cojocari Boris discutând cu XXXXXXXXXXXX în luna august 2006, pe care a trimis-o la lucru peste hotare (f. d. 53, vol. I).

De asemenea, prin *procesul verbal de confruntare din 10.09.2007*, petrecut între învinuitul Cojocari Boris și partea vătămată XXXXXXXXXXXX, cât și *procesul verbal de confruntare din 28.06.2007*, petrecut între învinuitul Cojocari Boris și martorul XXXXXXXXXXXX, partea vătămată a confirmat faptele privind traficul ei de către Cojocari Boris în Turcia, unde a fost exploatată sexual, iar martorul XXXXXXXXXXXX a declarat că a adus-o pe victimă la Chișinău și i-a făcut cunoștință cu Cojocari Boris.

Instanța de apel a reiterat că, cele invocate supra se confirmă și prin transferurile bănești din Turcia pe numele lui Cojocari Boris prin intermediul sistemului de plăți „Western Union”, cât și plângerea depusă de către cet. XXXXXXXXXXXX, din 28.02.2007, prin care a solicitat atragerea la răspundere penală a cet. XXXXXXXXXXXX, care împreună cu alte persoane au traficat-o în Turcia, unde a fost exploatată sexual. Mai mult, în motivarea

transferurilor de bani Cojocari Boris, nici partea apărării nu au administrat, precum și nu au solicitat administrarea unor probe ce ar dovedi activitatea economică a inculpatului și legalitatea transferurilor primite.

De asemenea, *prin procesul-verbal de ridicare a documentelor*, de la partea vătămată *Xxxxxxxxxxxx*, în cadrul căruia, au fost ridicate, ulterior recunoscute ca corpuri delictive: biletul avia, transferuri bănești, titlu de călătorie, dovedesc faptul traficului părții vătămate în Turcia, de către învinuitul Boris Cojocari. Din conținutul *răspunsului parvenit de la CCCEC*, prin care s-a stabilit faptul, că învinuitul Cojocari Boris, a primit diferite sume de valută străină din Turcia, din numele diferitor persoane nestabilite. Iar prin *procesul verbal de percheziție, din 06.09.2007*, în ap.2 din casa nr.22 amplasată pe str. Unirii din or. Căușeni, la domiciliul învinuitului Cojocari Boris, în cadrul căruia au fost depistate și ridicate diferite documente, ce dovedesc faptul că învinuitul este implicat în faptele privind traficul de ființe umane în scopul exploatării sexuale.

Instanța de apel nu a reținut ca plauzibil argumentul apelantului precum că instanța de fond nu a pus la baza sentinței de condamnare probe concludente și utile, dar unele date incerte, acesta fiind unul declarativ și care nu are suport probant, deoarece totalitatea probelor administrate cu certitudine și fără echivoc au stabilit vinovăția lui Cojocari Boris de comiterea infracțiunii prevăzute de art.165 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Pertinente în acest sens a reținut și dispozițiile art.24 alin.(3) Cod Penal în care se notează că părțile participante la judecarea cauzei au drepturi egale, fiind investite de legea procesuală penală cu posibilități egale pentru susținerea pozițiilor lor. Instanța de judecată pune la baza sentinței numai acele probe la cercetarea cărora părțile au avut acces în egală măsură.

La fel, instanța de apel a respins alegațiile expuse de apelant precum că instanța de judecată a pus la baza adoptării sentinței de condamnare probe ce nu justifică comiterea faptei de către Cojocari Boris. În acest context, instanța de apel a accentuat că prima instanță și-a întemeiat concluzia de condamnare a inculpatului, în baza art.165 alin. (2) lit. d) Cod Penal nu doar în baza declarațiilor părții vătămate, dar pe totalitatea mijloacelor de probă cercetate în ședință de judecată și dezbătute și argumentate în actul de dispoziție a primei instanțe.

În acest sens, instanța de apel a reținut că, Cojocari Boris împreună cu *Xxxxxxxxxxxx* și persoane neidentificate de către organul de urmărire penală pe numele „Larisa” și „Stas au atras partea vătămată, la activitatea

legată de scopul exploatării sexuale în Turcia, cunoscând starea materială precară a părții vătămate din punct de vedere al supraviețuirii sociale, care nu era încadrată în câmpul muncii.

Abuzul de poziție de vulnerabilitate constă în utilizarea de către traficant a stării speciale în care se găsește o persoană datorită: situației sale precare din punct de vedere al supraviețuirii sociale; situației create de o sarcină, boală, infirmitate, deficiență fizică sau mintală; situației sale precare și ilegale legate de intrare sau ședere în țară, de tranzit sau destinație. Starea de vulnerabilitate poate fi condiționată de diferiți factori cum ar fi: izolarea victimei, situația ei economică grea, psihică, afectarea familială sau lipsa de resurse sociale și altele. Abuzarea de situația de vulnerabilitate a victimei constituie element al traficului. Prin situația de vulnerabilitate a victimei urmează de înțeles orice tip de vulnerabilitate, fie ea psihică, afectivă, familială, socială sau economică. Se are în vedere ansamblul de situații disperate care poate face un om să accepte exploatarea sa. În speță, este dovedită situația economică grea, a părților vătămate, niciuna din ele ne fiind angajată în câmpul muncii, fiind nevoite să plece la muncă, având intenția inițială să lucreze din spusele lui Cojocari Boris în calitate de cusătoreasă, afectarea familială și lipsa de resurse financiare, anume prin depozitiile apreciate ca veridice a persoanelor audiate, aspecte cunoscute de inculpat.

Într-o altă ordine de idei, instanța de apel a constatat că lipsa oricăror obiecții din partea apărării, atât la finele efectuării acțiunilor procesuale, cât și la etapa luării de cunoștință cu materialele cauzei penale (f.d.111, vol. I), obiecții care nefiind invocate în sensul art. 230 alin. (2) Cod procedură penală, determină pierderea dreptului invocării lor ulterioare, prezumând acceptarea probelor administrate pe caz.

În aceeași ordine de idei instanța de apel a reținut, că la judecarea cauzei în fond și apel, apărarea nu a reușit să aducă careva argumente plauzibile referitor la inadmisibilitatea probelor sau nulitatea actelor procesuale, ce ar determina excluderea lor din cauza penală, or careva îndoieli referitor la veridicitatea declarațiilor părții vătămate sau probatoriului administrat, n-au apărut, ținând cont de consecutivitatea lor și coroborarea cu restul probelor dobândite, prin intermediul acțiunilor procesuale petrecute pe caz, ce nu au stârnit nici o obiecție din partea apărării la etapa urmăririi penale. În acest sens, nu pot fi reținute alegațiile părții apărării cu privire la nulitatea și aprecierea critică a probelor invocate.

Din aceste considerente, instanța de apel a remarcat că prima instanță în mod just a reținut în sarcina inculpatului Cojocari Boris, încadrarea juridică corectă și anume art. 165 alin. (2) lit. d) Cod Penal.

De asemenea, instanța de apel a respins afirmațiile apelantului, precum că inculpatul nu este vinovat în comiterea infracțiunii încriminate, or acest fapt este combătut prin totalitatea materialelor cauzei examinate în prima instanță și verificate în instanța de apel.

În acest sens, Colegiul penal, apreciază critic declarațiile inculpatului și le califică ca fiind date în scopul autoapărării și eschivării de răspundere penală, iar declarațiile dânsului au fost combătute prin probe concludente și pertinente, prezentate de acuzatorul de stat.

Privitor la numirea pedepsei penale, instanța de apel a conchis că prima instanță la stabilirea categoriei pedepsei, corect a aplicat prevederile legale, și, în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

Conform art. 16 Cod penal, infracțiunea săvârșită de către Cojocari Boris se atribuie la categoria infracțiunilor deosebit de grave.

Potrivit art. 61 alin. (2) Cod penal, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

La stabilirea și individualizarea pedepsei în temeiul art. 75 alin. (1) Cod penal, prima instanță a stabilit lipsa circumstanțelor atenuante și agravante.

Ținând cont de personalitatea inculpatului nu a recunoscut vina, anterior nu a fost condamnat, de gravitatea infracțiunii comise, de comportamentul de până și după comiterea infracțiunii, instanța de fond corect a concluzionat că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă cu numirea pedepsei sub formă de închisoare cu executare.

Instanța de apel a constatat că, prima instanță just a individualizat pedeapsa în baza art. art. 7, 75 Cod penal, și totodată, corect a aplicat pedeapsa sub formă de închisoare cu executare, care este una echitabilă și proporțională infracțiunii comise, ținând cont de gradul de pericol al infracțiunii, că sentința de condamnare în prezenta cauză penală va avea un efect preventiv serios atât pentru inculpat, cât și pentru alte persoane

predispuse la comiterea unor astfel de infracțiuni și va constitui o garanție și o asigurare că drepturile și libertățile consfințite în Constituția Republicii Moldova și alte legi ale Republicii Moldova sunt apărate, iar violarea lor este contracarată și pedepsită.

Sub acest aspect instanța de apel s-a reținut că, modalitatea de executare a pedepsei aleasă în privința inculpatului – și anume executarea reală, este în acord cu principiul proporționalității, luându-se în vedere fapta comisă și urmările acțiunilor făptuitorului, cât și comportamentul său post infracțional, care anterior a comis infracțiuni similare. Prin urmare, pedeapsa aplicată urmează să contribuie la formarea unei atitudini de respect față de legea penală, precum și de valorile sociale și interesele protejate de acestea, din partea condamnatului, persoana să fie silită să înceteze activitatea criminală și să-și modifice comportamentul în conformitate cu prevederile legii.

Totodată, s-a reținut că anume această pedeapsă este în corespundere și cu regula nr. 6 din Recomandarea Nr. R (92) 16 a Comitetului de miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate, adoptată de Comitetul de Miniștri la 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegațiilor de Miniștri, potrivit căreia „natura și durata sancțiunilor și măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporțională cu gravitatea infracțiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acesteia ținând cont de circumstanțele săvârșirii infracțiunii”.

Instanța de apel a remarcat că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor părții vătămate, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Astfel, s-a ajuns la concluzia că corectarea și reeducarea inculpatului va fi posibilă prin izolarea acestuia de societate, iar instanța de fond legal i-a numit inculpatului Cojocari Boris pedeapsa penală în temeiul art.165 alin. (2) lit. d) Cod penal, sub formă de închisoare cu executare pe un termen de 10 ani.

Instanța de apel a concluzionat că, realizarea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale, corectarea și reeducarea inculpatului, precum și, prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane, este posibilă numindu-i o pedeapsă penală în limitele prevăzute de norma legală.

Instanța d apel a menționat că, soluția adoptată de către prima instanță își va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului Cojocari Boris, or aplicarea unei pedepse penale sub formă de închisoare cu executare ar duce la conștientizarea de către inculpat a celor comise, cu atragerea unor concluzii corecte ce țin de securitatea persoanelor.

17. Decizia motivată a instanței de apel, pronunțată la 24 aprilie 2019, a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Bobeica Vasile în numele condamnatului prin care, invocând în calitate de temei pentru recurs prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, a solicitat casarea totală a sentinței și deciziei cu dispunerea achitării inculpatului din motivul că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

17.1. În motivarea recursului avocatul Bobeica Vasile a menționat că:

- instanța de apel nu a luat în considerație motivele dezacordului cu sentința Judecătorei Căușeni din 11 aprilie 2013, apreciind critic aceste argumente , reiterând totodată poziția părții de acuzare;

- prima instanță, la aprecierea probelor și pronunțarea sentinței de condamnare a ignorat prevederile art.101 Cod procedură penală, prevederi ale căror aplicare era obligatorie;

- a invocat că, apreciind probele administrate de către părți, instanța de apel a admis o eroare de drept, fapt care a condiționat constatarea vinovăției inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute la art.165 alin.(2) lit. „d” Cod penal și stabilirea unei pedepse penale;

- a mai invocat că, pentru a pronunța sentința, instanța s-a bazat pe probe contradictorii, neveridice, neconcludente, inadmisibile, lipsite de utilitate și relevanță;

- în partea descriptivă a sentinței de condamnare, instanța s-a limitat doar la descrierea conținutului unor probe administrate de către părți, lăsându-le însă fără apreciere și fără a motiva admisibilitatea sau inadmisibilitatea lor, astfel consideră că instanța a încălcat prevederile art.101 alin. (4,5) Cod de procedură penală;

- instanța de judecată nu a ținut cont și de prevederile pct.(6) al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr.(5) din 19.06.2006 conform căreia vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetând nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielile, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în limita unei proceduri legale, a dat răspunsuri la toate chestiunile prevăzute la art.385 Cod de procedură penală;

- la întocmirea sentinței de condamnare instanța, a încălcat prevederile art.394 alin.(1) Cod de procedură penală.

- în partea descriptivă a sentinței contestate nu a regăsit descrieri a probelor administrate de către partea apărării în ședința instanței de judecată. În fapt, din cauza penală în privința lui XXXXXXXXXXXX, au fost date citirii:

- declarațiile părții vătămate XXXXXXXXXXXX care diferă esențial de declarațiile făcute deja în cauza disjunctă care îl privește pe inculpat;

- două procese-verbale de recunoaștere a persoanei sale și respectiv după fotografie cu imaginea sa, ambele semnate de către partea vătămată XXXXXXXXXXXX din care rezultă că ultima nu a recunoscut persoana și respectiv poza cu imaginea sa prezentată spre recunoaștere persoana care a traficant-o în Turci;

- Partea vătămată XXXXXXXXXXXX, în timpul audierii nu a arătat nemișlocit la inculpat ca fiind persoana care a contribuit la plecarea ei în Turcia. Aceasta a arătat la XXXXXXXXXXXX care îi este rudă, asupra unor persoane pe nume „Stas”, „Valeriu” și „Larisa” care la diferite etape a recrutării și transportării ei în Turcia au săvârșit anumite acțiuni. Dacă totuși instanța ar fi concluzionat ca persoana despre care XXXXXXXXXXXX indică că i s-a prezentat cu nume „Valeriu” ar fi el atunci consideră că urma să se fi dat răspuns în sentință la întrebarea care a fost aportul său la traficul XXXXXXXXXXXX în Turcia;

- instanța de judecată nu a indicat în sentință din care probe a dedus că persoana pe nume „Valeriu/Boris” a acționat în urma înțelegerii prealabile cu XXXXXXXXXXXX, „Larisa” și „Stas”, că a urmărit scopul exploatării sexuale a lui XXXXXXXXXXXX, că a acționat prin înșelăciune și abuz de poziție de vulnerabilitate. Consideră că pentru a se expune asupra elementelor indicate în ultima frază, instanța urma să constate cel puțin faptul că inculpatul, autointitulat cu prenumele „Valeriu/Boris” o cunoștea, fie a convins-o/determinat-o în oarecare mod pe XXXXXXXXXXXX să plece în Turcia;

- instanța de judecată i-a respins din motive cererea prin care a solicitat reluarea cercetărilor judecătorești și obligarea procurorului de a sigura prezența părții vătămate în instanță pentru a fi audiată referitor la neconcordanțele dintre declarațiile sale. La acea etapă, conform informațiilor de care dispunea, partea vătămată XXXXXXXXXXXX se afla la domiciliu și existau premise reale de audiere. Consideră că prin aceste acțiuni, instanța i-a limitat dreptul la un proces echitabil;

- consideră că instanța de apel în mod eronat după aprecierea poziției inculpatului, reiterează ca vinovăția inculpatului Cojocari Boris a fost confirmată cu certitudine prin toate probele administrate la cauza penală, enumerându-le și explicându-le, însă fără un substrat factologic

care ar demonstra ca anume Cojocari Boris a înfăptuit aceste acțiuni;

- în argumentarea poziției sale, instanța de apel a concluzionat și reiterate, aceleași concluzii menționate în ședința primei instanțe, fără a se referi și atrage atenția la încălcările de procedură care au avut loc.

18. Referințe asupra recursului declarat, a fost depuse de către procurorul în secția reprezentarea învinuirii în Curtea Supremă de Justiție, Ghervas I., prin care a optat pentru dispunerea inadmisibilității recursului, ca fiind vădit neîntemeiat, și de către avocatul Bobeica Vasile în numele inculpatului.

19. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal concluzionează asupra inadmisibilității acestora din următoarele considerente.

Pornind de la dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, se relevă că instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate corespunzător de către recurent.

Din conținutul recursului declarat în cauza deferită judecării, autorul invocă ca temeiuri de drept pentru casarea hotărârii contestate pct. 6) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume că, *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția*, precum și pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, invocând că *nu au fost întrunite elementele infracțiunii*.

Cu titlu de început, Colegiul penal menționează că, temeiurile pentru recurs invocate de către recurent prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în cauza supusă judecării sunt aplicabile atunci când instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel și nu s-a motivat întemeiat hotărârea judecătorească. Adică, este necesar ca hotărârea pronunțată să fie motivată atât în fapt, cât și în drept.

Verificând hotărârea atacată, instanța de recurs apreciază că aceasta cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele

pe care instanța de apel le-a expus în hotărârea adoptată, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor impuse de art. 6 CEDO.

De asemenea, instanța de recurs în prezenta speță nu acceptă criticile recurentului, precum că hotărârea instanței de apel nu conține motivele ce au stat la baza adoptării soluției. Tot aici, urmează de menționat, că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale de condamnare, adică așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza dată. Instanța de apel fiind investită cu o situație de fapt, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută în cauză și a concluzionat corect de a menține sentința prin care inculpatul a fost condamnat pentru infracțiunea comisă, deoarece fapta acestuia întrunește elementele faptei prejudiciabile prevăzute de legea penală, imputată lui, concluzii ce au rezultat în urma analizei coroborate a cumulului de probe administrat la dosar.

Prin urmare, contrar celor invocate de către recurent, Colegiul penal verificând lucrările dosarului remarcă, că judecând apelul declarat, la caz, instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, cercetând suplimentar materialele cauzei în ședința instanței de apel (pct. 6 f. d. 146-149), cu consemnarea lor în procesul verbal al ședinței de judecată, adoptând în consecință o soluție corectă de menținere a sentinței prin care inculpatul a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, fiindu-i aplicată pedeapsa sub formă de 10 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a desfășura activitatea de întreprinzător legată de organizarea migrațiunii pe un termen de 3 ani.

Tot la acest capitol, instanța de recurs reține că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, respectiv hotărârea cuprinde temeiurile de fapt și de drept ce au dus, la caz, la respingerea apelurilor și menținerea sentinței (pct. 7, f.d.149-153).

În acest context, dat fiind faptul că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului, în săvârșirea infracțiunii menționate mai sus, atât instanța de apel, cât și cea de recurs ordinar nu au avut temeiuri de a devia de la concluziile expuse în sentință în partea

stabilirii vinovăției inculpatului la comiterea faptei prejudiciabile imputate acestuia.

Totodată, Colegiul penal atestă că, instanța de apel a respectat și prevederile art. 414 Cod de procedură penală, expunându-se asupra tuturor motivelor esențiale invocate în apel și prin hotărârea sa a oferit răspunsuri plauzibile și argumentate asupra acestora, în coraport cu circumstanțele stabilite în prezenta speță, ce au fost verificate în ședință de judecată.

Prin urmare, instanța de recurs conchide că, temeiul pentru recurs invocat de recurent prin prisma pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală nu și-a găsit incidența în prezenta speță.

Cu referire la incidența temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, invocat în speță de către recurent, Colegiul penal menționează că acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Potrivit lucrărilor dosarului se constată că, inculpatul Cojocari Boris Ștefan a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal și anume - Traficul de ființe umane, adică recrutarea, adăpostirea și transferul unei persoane, cu sau fără consimțământul acesteia, în scop de exploatare sexuală comercială, acțiuni săvârșite prin înșelăciune și abuz de poziție de vulnerabilitate, acțiuni comise de două sau mai multe persoane.

Colegiul notează că, prima instanță în hotărârea adoptată a făcut o analiză amplă a probelor administrate la caz, în raport cu învinuirea înaintată inculpatului, prin urmare, dat fiind faptul că prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, astfel corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului Cojocari Boris, în săvârșirea infracțiunii imputate. Atât instanța de apel, cât și cea de recurs ordinar nu au avut temeiuri de a devia de la concluziile menționate în sentința de condamnare.

Având în vedere cumulul de probe menționat și reținut de către instanțele de fond, Colegiul penal consideră că, acestea întemeiat au ajuns la concluzia despre vinovăția inculpatului Cojocari Boris în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Colegiul penal constată că, atât prima instanță cât și instanța de apel, nu au avut temeiuri de a devia de la concluziile de condamnare. Respectiv, deoarece chestiunile invocate atât în apel, cât și recurs, au constituit obiect de analiză și în sentința adoptată de către prima instanță, iar potrivit jurisprudenței CtEDO, în situația în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte poate în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărâri CEDO Garcia Ruis contra Spaniei, Heile contra Finlandei*).

În sprijinul concluziilor instanțelor de fond, Colegiul penal menționează că, potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Contrar criticilor invocate, instanța de recurs consideră că, instanțele de fond justificate au constatat că în acțiunile inculpatului Cojocari Boris se întrunesc toate elementele infracțiunii incriminate, chestiune concluzionată prin determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite de inculpatul Cojocari Boris și semnele componente de infracțiune prevăzută la art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, pedeapsa aplicată fiind în limitele legii, prima instanță acordând deplină eficiență prevederilor art. 7, 61 și 75 Cod penal, sentința cuprinzând datele privind persoana acestuia și circumstanțele care influențează asupra pedepsei, fiind luate în considerație gravitatea infracțiunii săvârșite, care potrivit art. 16 Cod penal, se clasifică ca fiind deosebit de gravă.

Așadar, prin cumulul de probe administrate la caz, instanțele de fond au avut suficiente temeiuri de a constata prezența în acțiunile inculpatului Cojocari Boris a elementelor infracțiunii imputate, iar în cumul argumentele invocate de către apărătorul inculpatului în recursul declarat fiind neîntemeiate și nesusceptibile de a răsturna soluțiile instanțelor de fond emise în speță.

Deci, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești a constatat și expus situația de fapt și de drept reținută, just concluzionând că probele administrate în cursul urmăririi penale și cercetate în ședința de judecată a instanței de fond și instanțe de apel demonstrează incontestabil vinovăția inculpatului Cojocari Boris, în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal.

În asemenea împrejurări, Colegiul penal consideră că, de fapt invocările recurentului sub aspectul temeiului pentru recurs prevăzute la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, poartă un caracter declarativ, ne fiind expuse argumente veridice în susținerea erorii pretins a fi comise de către instanța de apel, or, hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, atât în fapt, cât și în drept.

La acest capitol, Colegiul penal apreciază ca fiind nefondate alegațiile recurentului în această parte și reiterează că invocarea unor pretinse erori admise la etapa judecării cauzei de instanța de apel, urmează a fi precedate de o motivare corespunzătoare privind esența acestora și indicarea expresă a circumstanțelor cauzei cărora sunt subsecvente.

Elocvent în acest sens, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organul de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, iar convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după pertinența, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblu lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, aceasta fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Din atare considerente, Colegiul penal nu va analiza și verifica probele administrate în cauză, deoarece în speța deferită judecării nu s-a constatat discrepanță între cele reținute de instanțele de fond în vederea condamnării inculpatului și conținutul real al probelor sau ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții, decât cea pe care materialul probator o redă.

De altfel, simplul fapt că pot exista două puncte de vedere distincte cu privire la modul de apreciere a probelor nu este un motiv suficient și plauzibil pentru a dispune rejudecarea unei cauze penale, după cum solicită recurentul.

Analizând acest temei în raport cu motivele invocate în recursul declarat, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmare.

Rezumând în ansamblu probele administrate, Colegiul penal statuează că, nu se constată prezența a careva dubii privind vinovăția inculpatului Cojocari Boris, în săvârșirea infracțiunii imputate, iar în acțiunile acestuia fiind prezente elementele infracțiunii imputate.

De asemenea, constatând că în cauză există o concordanță deplină între probele administrate și situația de fapt stabilită de instanța de apel, nefiind identificate de instanța de recurs careva erori judiciare, ce ar putea servi drept temei de casare a hotărârii judecătorești atacate, Colegiul penal consideră ca fiind vădit neîntemeiate criticile formulate de către autorul recursului ordinar deferit spre examinare, din care considerente, recurs ordinar este vădit neîntemeiat și urmează a fi declarat inadmisibil.

20. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Bobeica Vasile în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 martie 2019 și sentinței Judecătoriei Căușeni din 11 aprilie 2013, în cauza penală în privința lui *Cojocari Boris xxxxxxxxxxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 27 februarie 2020.

Președinte

Boico Victor

Judecători

Cobzac Elena

Vascaan Nina